

העולם הזה

עורך הראשי:
גורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כחו
עורך משנה:
רוב איתן

עורך כיתוב:
סילבי קשת
כתב בכיר:
אלי תבור

עורך תבנית:
ופי
צלם המערכת:
גריה טרו

הברי המערכת:
מנשה ברדיין, שייך גלור, יליי גליי, דניאל חורוביץ, יותי יורי, אברהם היטוי, יוסף אבוהמרי, אביבה סמו, עוסו ליט, שלום טרו.

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 1970 [26786, 136. ז. 136. מען למברקיס: "טולספרט" המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. פרט טסה שחם בע"מ, ת"א, טל. 31139. ההפצה: דוד שופר ובניו, תל-אביב. הספרות איננה אשראית לתוכן הסודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

ז'י. י. ז'י.

ראשי האגף הגישו לממונה על המחוז בקשה להוצאת שבוועון ערבי בשם אל-ארד ("האדמה"), החליטו לפרסם מצע זה, עליו תתבסס מדיניות העתון.

והנה לשוננו:

- (1) העם הערבי בישראל הוא חלק בלתי נפרד מן האומה הערבית. הוא תומך בתנועה הלאומית הערבית, החותרת לקראת שיחזור מדיני וחברתי.
- (2) ההכרה בזכות הערביה של הפלסטיים הערביים למולדתם היא נקודת-המוצא לי שלום בין ישראל והמדינות הערביות.
- (3) העבודות הרוח והגאונה הלאומית של העם הערבי בישראל ומתן שיווי זכויות לבניו כאזרחי ישראל — הם הצעד השני להשגת השלום במרחב.
- (4) אזרחי ישראל, על כל הזרמים המדיניים העקרונות המדיניים הבאים:
- (א) ניטרליות פעילה של המדינה בין שני הגושים העולמיים,
- (ב) חיוב שאיפות האיחוד של האומה הערבית, כגורם העצמאי והמכריע בעולם הערבי.
- (ג) חתימה לקראת שיתוף-פעולה כלכלי, תרבותי וחברתי בין כל עמי המרחב.
- (ד) אנו רואים באחדות הערבית התגלמות התקוות של כל העמים הערביים, כולל העם הערבי בישראל.
- (6) מטרת העתון הזה היא לאחד ולגבש את העם הערבי בישראל, על כל זרמיו, למען יוכל להגן בהצלחה על קיומו ושיגורו.

פרטי המצע יעוררו בלי ספק ויכוח חריף בין אזרחי ישראל. למשל, רבים ברחוב העברי לא יסכימו בנקל לפתרון בעיית-הפלסטיים, הכולל הכרה בזכות הפלסטיים לחזור (היינו, תוך מתן הברירה לכל פליט לחזור או לחתר על השיבה תוך קבלת פיצויים). אולם השיבות של מצע ערבי זה היא בכך שהוא כולל כולל פתרון רגוע קונסטרוקטיביים לבעיות השנויות במחלוקת בין ישראל והמדינות הערביות — למען מרחב מאוחד בו יהיה מקום בטוח לישראל עצמאית.

אדם שאינו מצוי בתהליכים הנפשיים בי ציבור הערבי, ייתכן כי לא יבין את השינוי המכריע. כל הקוויילינגים של המפלגות ה- ציוניות מכריזים מדי פעם על נאמנותם לישראל, והוא הדין לגבי המוכתרים ושאר הנכבדים. אולם האגף הלאומי הוא משהו חדש: הוא רואה את עצמו כחלק מן המחנה הלאומי הכל-ערבי, שממלו הוא גמאל עבד אל-נאצר. השליש המצרי, וגם אישים אחרים מייצגים אחרים, הביעו לא פעם את רצונם להסדר עם ישראל, אך עד כה תמיד בשוחרות פרטית או בכהרות ציבוריות סתומות וזהירות. זה הפעם הראשונה מר פתח חלק ממתנה זו במצע ברור ומפורש בעניין זה — מצע שאין כוונתו למצוא חן בעיני שלטונות הממשל הצבאי, אלא להפיץ דעה ברורה בין הערבים עצמם — בישראל ומחוצה לה. יהיה זה קול שישמע במרחב ושיעורר אמון — בניגוד לקולות הקיוויילינגים למיניהם.

מבחינה זו אני חושב שזהו מוסמך ש' יישאר בהיסטוריה.

גורי אבנרי

מכתבים

דבר האגף הלאומי

אנו מודים לכם על דברכם האמיצים והכנים בקשר עם מעצרים והגלייתם של חברינו בקפדנות המושל הצבאי (העולם הזה 1135, 1134). בקשר לפרטי הכתבה, הרשו לנו להבהיר שתי נקודות:

- (א) בעוד שאיננו קומוניסטים, אלא ערבים לאומיים, אנו מאמינים שכל ערבי ישיב ובכללם הקומוניסטים, חייבים להתלכד כד תחיות משותפת להשגת זכויות הערבים בישראל — כנון כיסוף הממשל הצבאי, החזרת האדמות המופקעות, מתן שיווי זכויות מלא לתושבים הערבים, ושאר המשימות של החזית העממית הערבית.
- (ב) אנו מאמינים שיש מקום לשיתוף פעולה בין הערבים הלאומיים לבין העבריים הלאומיים הרגילים בשלושת העקרונות ה-

קדוחני ועודה

באים: אחיה לתנועה הלאומית הערבית ב"מרה, ניסראליות פעילה בורה העולמית, והכרה בזכות הפלסטיים הערביים לחזור. חביב קדוחני, תופיק סוליימאן עודה, בשם האגף הלאומי בחזית העממית (הערבית), חיפה

ששרת מזורה

סנירת אולם קולנוע, "פאר" במני באי וועידת האדמות המופקעות בחיפה (העולם הזה 1136) היתה רק מקרה אחד בשרשרת של מקרים המורדים שארעו באותה פרשה. לפני כיתור מחדש פנינו להנהלת קולנוע, "מא"י"ן, הם הסכימו לתת לנו את האולם לצרכי הוועידה. כשכתיב לשלם להם טראש את ה"כסום שהוסכם עלינו, סרבו לקבל את הכסף ואמרו כי אינם יכולים לתת את האולם בנלל תיקונים שהם עתידים לערוך בו. עד היום, שבוע לאחר הוועידה, לא החלו התיקונים. מינו לקולנוע, "מירו", שלמתי ל- בעלים מפרעה של 30 לירות. היה זה ב- 9/6, 23/6, פילחתי צ'ק בכמתך רשום על סך 30 לירות. הם הצטרפו להודיע לי כי מסיבות טכניות אין ביכולתם להעמיד לי שותנו את האולם. כשיחה מלפניתי עם מנהל הקולנוע, ש פרשטיין, הובר לי כי הד חייבה נעשתה מחור לחץ של גוף מסויים על ההנהלה.

התקשרנו עם קולנוע, "פאר". חמסנו על הסכם ושילמנו כסום של 150 לירות. כעבור זמן-מה שלחו לי כתבה אקספרס. הם הודיעו על כיסוף ההסכם הכתוב אותם למשפט. הם התחילו למסור לנו את האולם. כשביקשנו החתימות מצידנו שנכבה כל נזק אפשרי, שילמנו מיד 250 לירות נוסף על הסכום הנקוב בתווה. ביום הקיוסק הצמוד לאולם היה פתוח. בעשר באו שני סדרנים של ה"קולנוע", נכנסו לאולם ונסגרו סכפנים. אחרי דקות מעטות סרנו בעל הקיוסק את הקיוסק. הוא טען כי הסדרנים אמרו עליו לפתוח את עסקו בשבת. לא קיימנו את הכנס גם בקולנוע, "פאר".

עסם עבאסי, חיפה

שחרור מתפקיד

מכאן התיכנס בפולמוס עם ההערות שלכם בתעודת ה-1135) בענייני ה"הבוקר", יות של ברצוני להעמיד אתכם על כך שראשי המערכת יעקב גרין מן לא פוסר מתפקידו, אלא התפטר מ"מטעמים אישיים". אף הרי כמה שהחיות ענתה להנהלת הע"י תוך לבקשתו לשחררו מתפקידו.

פ. ברנשטיין, עורך ה"בוקר", תל-אביב

גרוזמן

ידידות פוליטית סינתו המהירה של אלוף ינאל אלון מ"אחורי מסך העשן של ההתלוצצות-כביכול (העולם הזה 1136), באה אולי לא כל-כך מיד תוך פחד מפני בוגדוריון כמו מהמחר להתייחס כבוגדוריות לחרות. אלוף התכסיים ב"י", רק מיהר לנצל נקודת-התורפה זו לצרכיו. לירו נראה אלוף אלון כסירור בלבד.

עלי ינאל, תל-אביב

...מי היה אמין כי ינאל, שנלחם בי ביוני כשהחלום לפנת מאבזנייילה ומסיני, יסוג במהירות כה רבה במקרה זה. נראה כי גם אז היתה זו רק מלחמת-ניסוגה תועמליתית בלבד.

איש פלמ"ח, יזרעאל
הכריחה העצובה אינה כל כך על השבון הציבור כמו על השבוננו של ינאל. זוהי ה"חשובה" לאלה הרוצים למסור את ההנהגה בידי ילדים פוליטיים.

חנן בן-אשר, תל-אביב

נוסחה אמנותית
משמשת הצללים של העולם הזה (1136) עושה רושם ניכר. חבל רק שאי-אפשר ל"מי

צוא את הנוסחה המשותפת שתרביב יחד את חומצת הדתיים עם כסיים השמאל. האדם שי יגנה זאת, יוכל לייצר יותר מפעצה אמונית פוליטית — הוא עלול לשתרד את ישי ראל מסיים ארוך, של יותר משלושים שנה: שלטנו ספא".

קורא, בני-ברק
...איך אתם רוצים ששפירא או בורג יישבו יחד עם ינאל אלון וברנולי. אותו אדם דתי שיעשה זאת יהיה אדם מחוסל מבחינה פוליטית. ברור כי בלי בוגדוריון אינו לאף דתי אחד זכות קיום.

התנשקות עם צה"ל
העיסקה נקראת, "עיסקת הנשק" ולא "עיסקת קת הוינו", ולכן צריך היה השער של של עולם הזה (העולם הזה 1135) להיכרז: "צה"ל מנשק את גרמניה".

ישראל בר-דג, תל-אביב

הלם חשמלי

צדקתם בפירוטם הכתבה, "מסורפים רוצים חיים בחופשה" (העולם הזה 1136). אולם נדמה לי כי אינכם צודקים במסקנת המכתב. קשת, כי העובדה היא שהסיפול בבתי-החור לים השונים לחוליה-נשק אינו מתבטא בהיבט ראתו המוחלטת של החולה. צריכים הייתם לכתוב: "חם אינם יודעים לרפא אותם".

והרי כמה עובדות מנסוגי:
• בבתי-החולים לחלודות אין מכירים בתולעת הטיפול הפסיכיאטרי. במקום זה הם נותנים לחולים זריקות וטיפולים פיסיים שונים, בתוכים הלם חשמלי, הנורמים להחליש את כוח התנגדותו של החולה, אך לא מכי רואים אותו.
• הקשר בין הרופא לחולים — רופא. מעשה מוסר הדיון-השבון הוא האח הרחמן. חוליה, הרוצה לצאת בכל מחיר החוצה, יוכל להעמיד פנים, לזכות בכרטיס של התנהגות טובה.
• כמסה מקרים השני מופול זה את ה"תוצאות ההפוכות. החולים שובו לטיפולים אלה, שיחתו רגש נחיתות עמוק. הצניעו את ההוקפנות המסוכנת מאחורי מסווה של "וה מדומה, התפרצו מאוחר יותר.
• כותב המאמר לא צדק באמרו כי יש ל"אשפו חולים אלה. מוטב היה כי הבהרה תוצאן לבעיותיהם בחוץ, משתצטרך לכלכל אותם על חשבונה במסודות סגורים לאורך ימים.

שמואל פרנק, קריית-ביאליק

נסיכה

אני מתפלאת מאד על שחמדר אתם ב"ח" רים למלכת המים בנות 16 ומעלה. לי דעתי מביע על לנ, בנות השנה וחצי, קצה לנסע ולראות את העולם. חרדה (טרי) הרצוג, בחופשה, קוסטא, תורכיה

הרצוג

טיפול כמצבים מיואשים של הפנים-ממשע או מעוותי-דיון, אי יודע כי יש לנשט לער רחב בחיפוח. לצערי עמוס אני בעניינים דומים רבים, כך שלבדי לא אוכל לשאת בנטל הניעה השעה. עלינו, למנות לצ'בור אורח-ישראל, שיתנו ידם להצלתם של אסי רים מיואשים כמו נחמיה, ולמנו אסירים מיואשים רבים אחרים, שריאחת אינה מני על לאוזנינו. כתובתי: רחוב הירקון 132, תל-אביב.

אליעזר בר-לב, תל-אביב

שיטה קנאית

קול זעקת הנערים הכלואים בבתי-היתומים "דיסקו" בקע תחז המאמר, הנידונים ל"חיים" (העולם הזה 1135). שיטות החינוך של קנאית-הידועות ידועות להלק מהציבור, אך עד כה לא קם איש להתריע נגדו. הניעה השעה שהמוסדות המאמינים ישימו קץ ל"התעללות פושעת זו בילדים חטריישיעו משה גור, בתיים

סיגריה זרועה

קראתי את קריאתו של הסופר הפולני מארק חלאסקו (העו) ל"ם הזה (1135) לא הבת האנושיות והא"ד, וקירוב הזר ה"י יושב בתוכנו, הנני מצהיר בזה, כי אני עצמי אינני שונא זרים, ומעולם לא שנאתים. אך שאלה אחת מתעוררת בי: כיצד מתיישבת קריאתו של חלאסקו ל"אהבת אדם עם הצי מרת סיגריה לזרו ע"ה שאה? עובד גשן, עתלית חלאסקו, הנושא עדיין צלוקט של כוניה בזרועו, טונן

כי למעשה נכונה הוא עצמו עלידי אותה אשה — ולא להיפך.

גשן
"הייתי ארוסתו של אלי גלר!"
המשך סיפוריה של שרה עמרם על משפטי-הריגול שלה בירדן, מאסי רה, החזרתה לישראל ואירוסייה עם גלר — יתפרסם בגליון השבוע הבא של "העולם הזה".